

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. T. T.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8882-2/ČJ-2016-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 8. 2016, č. j. 78 A 14/2016 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 3. 8. 2016, č. j. 78 A 14/2016 - 28, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8882-2/ČJ-2016-930310-V243, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Chomutov (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 2. 2016, č. j. KRPU-7919-20/ČJ-2016-040022-SV-CV (dále „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla, že skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců účastník řízení naplnil tím, že na území České republiky pobýval od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016 bez víza. Ačkoliv je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy ve prospěch cizince. Z vyjádření cizince bylo dostatečně prokázáno, jakého charakteru jsou vazby cizince na území České republiky, správní orgán provedl také pobytové šetření, a na základě zjištěných skutečností nevyvstala potřeba vyslechnout dceru cizince. Žalovaná neshledala žádné důvody, pro které by byl důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Cizinec byl oprávněn pobývat na území České republiky v návaznosti na prvou žádost o povolení k přechodnému pobytu ze dne 13. 11. 2013, tato byla dne 25. 8. 2015 pravomocně zamítnuta. Na základě druhé žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 9. 11. 2015 cizinci nevzniklo oprávnění k pobytu, neboť se jednalo o opakovaně podanou žádost. Uložené opatření bylo uloženo v dolní hranici možné míry zákonného rozpětí, dobrovolné dostavení cizince správní orgán při stanovení doby správního vyhoštění zohlednil.

V **žalobě** žalobce vytýkal žalované, že nebyl posuzován jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Žalobce sdílí domácnost se svými vnoučaty, občany České republiky, o které pomáhá své dceři pečovat, žalobce je osobou dcerou vyživovanou. Podle žalobce správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci. Správní orgán vycházel z nedostatečných podkladů, nevyslechl žádné svědky ani další účastníky řízení. Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Krajský soud v **napadeném rozsudku** nejprve zrekapituloval zjištění skutkového stavu. Krajský soud konstatoval, že žalovaná legitimně dovodila, že nelegálním pobytem v období od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016 se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v daném období žalobce pobýval na území ČR bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Rozhodnutí o správním vyhoštění představuje podle soudu přiměřené opatření státu vůči opakovanému porušování právních předpisů ze strany žalobce, když nelze přehlédnout, že žalobce byl pro svůj nelegální pobyt na území v minulosti již pravomocně přestupkově potrestán, byl mu udělen výjezdní příkaz, který nerespektoval. Délku vyhoštění 6 měsíců soud vyhodnotil jako přiměřenou, s ohledem na fakt, že byla stanovena v mezích zákonného rozpětí, když maximální rozpětí činí 3 roky.

Vztah a soužití žalobce s jeho dcerou a vnoučaty (občany ČR) nenaplňuje žádnou z podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, kterého v daném případě představuje M. K., jeho vnučka. Žalobce není a ani ze zákona nemůže být manželem své vnučky, dále žalobce není rodičem své vnučky, když je „toliko“ jejím dědečkem, a žalobce vzhledem ke svému věku není ani osobou mladší 21 let, aby na něj dopadal § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce rovněž nemůže být považován ani za rodinného příslušníka občana EU

pokračování

dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť je sice přímým příbuzným své nezl. vnučky M. K. (X let), ovšem zároveň není tzv. nezaopatřeným žadatelem, jelikož z logiky věci není materiálně závislý na své nezl. vnučce, o kterou své dceři pomáhá s péčí. Taktéž žalobce nemůže být považován ani za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců, neboť je již v neaktivním důchodovém věku, pobírá starobní důchod, a proto případnému občanu EU (v daném případě navíc jeho nezl. vnučce) nevzniká potřeba žalobce vyživovat pro jeho výpadek příjmu z výdělečné činnosti či jeho studium. Žalobce nemůže být považován ani za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jelikož nežil se svojí nezl. vnučkou M. K. ve společné domácnosti v zemi původu či v zemi, kde by měl žalobce povolen pobyt – touto zemí není ČR, dále když žalobcův zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý v takové míře, že by se neobešel bez osobní péče občana EU, v daném případě navíc své nezl. vnučky, o níž žalobce sám pomáhá své dceři pečovat.

Žalovaná nijak nepochybila, pokud ve správním řízení nevyslechla dceru žalobce a zároveň tato dcera a její děti, tj. vnoučata žalobce, nebyli účastníky daného správního řízení. V daném případě bylo dostatečně prokázáno, jaké jsou vazby mezi žalobcem jeho dcerou a vnoučaty. Sám žalobce přitom ve správním řízení výslovně potvrdil, že do ČR z Vietnamu přicestoval za svojí zletilou dcerou, aby u ní bydlel, což se potvrdilo v rámci opakovaného pobytového šetření. Krajský soud se ztotožnil se žalovanou, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce není tak vysokého věku, aby byl díky tomu omezen ve vycestování, dále na území ČR nemá žádný movitý či nemovitý majetek, není zde pracovně vázán, nemá žádné společenské či kulturní vazby k ČR, ve Vietnamu žije jeho bratr a v zemi původu mu nic nehrozí.

Na závěr krajský soud vyjádřil názor, že v správním řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav a ze strany správního orgánu a žalované nedošlo k porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“). Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl.

II. Kasační stížnost

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného právního posouzení a z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud se podle stěžovatele relevantně nevypořádal s námitkami v žalobě, když pouze převzal argumentaci žalované a její nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí aproboval, krajský soud tak zatížil svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností.

Krajský soud na žalobní námitky žalobce nereagoval, porušil tak své prezkumné povinnosti, když nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, nedostatečně vypořádal námitky v žalobě a nezabýval se skutečným stavem věci. Napadený rozsudek nesplňuje požadavky stanovené judikaturou na formu odůvodnění soudních rozhodnutí. Krajský soud pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého

a rodinného života stěžovatele. To samé platí, pokud jde o užití opatření v podobě správního vyhoštění, tedy samotnou nutnost užití tohoto opatření. Stěžovatel k způsobu odůvodňování soudního rozhodnutí dále cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy, i když stěžovatel v žalobě namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 s. ř. Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že správní orgán nezjistil všechny rozhodné skutečnosti podle § 50 odst. 3 s. ř., nápravu nepřinesl ani přezkum soudu.

Krajský soud a správní orgány pochybily, jestliže žalobce neposuzovaly jakožto rodinného příslušníka občana EU. Stěžovatel dlouhodobě sdílí společnou domácnost mimo jiné se svými vnoučaty, občany České republiky, o které pomáhá své jediné dceři pečovat, přičemž zároveň je stěžovatel osobou dcerou vyživovanou, se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro posouzení jakožto rodinného příslušníka občana EU v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES i zákonem o pobytu cizinců. Stěžovatel poukazuje na to, že v jiném řízení žádal o povolení k přechodnému pobytu z důvodu sloučení s občanem Evropské unie, a také probíhá další řízení o žádosti o přiznání povolení k přechodnému pobytu, stěžovatel tak měl a má nárok na vydání tzv. překlenovacího štítku, s konsekvencemi pro řízení o správní vyhoštění. Jakožto rodinnému příslušníku občana EU by stěžovateli bylo možné vydat vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, ohrožení veřejného zdraví či z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.

Podle stěžovatele se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou proti nepřiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán nezdůvodnil, proč bylo uloženo právě opatření ve formě vyhoštění a zrovna v této délce. Forma opatření i délka vyhoštění byla vyměřena neadekvátně okolnostem případu. Je nutno vážit následky vyhoštění pro život cizince. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění území České republiky.

Krajský soud nedostatečně vypořádal námitku proti nepřiměřenosti rozhodnutí co do dopadů do soukromého a rodinného života. Soud banalizoval naplnění jednotlivých důvodů nepřiměřenosti, jako je nepochybně dlouhá doba pobytu na území, stejně jako vazby soukromého a rodinného charakteru, které si během pobytu vybudoval. Správní orgán nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. V řízení mělo být přihlédnuto k tomu, že se stěžovatel dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu, svoji pobytovou situaci konzistentně řešil, a pouze z důvodu nezákonného postupu správních orgánů se ocitl v situaci, která byla řešena zahájením řízení o správním vyhoštění. Správní orgán je navíc povinen posuzovat i dopady do soukromého života dalších účastníků řízení, dcery a vnoučat. V tomto směru však úvahy správního orgánu z hlediska přiměřenosti zcela absentují. Správní orgán musí zohlednit i délku, byť nelegálního, pobytu, integraci do společnosti, a vypořádat se otázkou zázemí v zemi původu. Tyto úvahy napadené rozhodnutí neobsahuje. Pokud je zjištěno, že rozhodnutí by bylo nepřiměřené, správní orgán je povinen rozhodnutí o vyhoštění nevydat. Stěžovatel dále připomenul, že s vycestováním jsou spojeny nemalé finanční náklady, přičemž by přesáhly částku 100.000 Kč, což je vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatele likvidační. Vzhledem k dikci

pokračování

ustanovení zákona o pobytu cizinců a aplikační praxi správních orgánů není možné presumovat možnost a reálnost návratu do ČR po uplynutí správního vyhoštění. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém **vyjádření** uvedla, že zcela odkazuje na shromážděný spisový materiál.

Kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 262/2016-22, přiznán odkladný účinek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovatel se dne 12. 1. 2016 dostavil na policii k vyřešení svého neoprávněného pobytu. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení plyne, že stěžovatel přijel do České republiky v roce 2013 jako turista, v době platnosti víza požádal o přechodný pobyt na základě sloučení s vnučkou, občankou ČR. Tato žádost byla zamítnuta. Stěžovatel chce na území zůstat z důvodu, že tady žije jeho dcera. Uvedl, že je srozuměn s tím, že v případě neudělení pobytu bude muset vycestovat do Vietnamu, jeho zdravotní stav je dobrý a ve Vietnamu nic nehrozí, taktéž uvedl, že v případě nuceného vycestování bude mít dostatek financí na cestu. V případě návratu do Vietnamu by mohl bydlet u jeho bratra. Z místního šetření ze dne 8. 2. 2016 plyne, že na adrese pobytu stěžovatel pobývá se svojí dcerou, jejím manželem a jejich třemi dětmi. Stěžovatel nepracuje, je nemocný a pouze pomáhá s domácností. Dcera stěžovatele a její děti mají na území povolení k pobytu, jedno dítě má uděleno české občanství. Vnučka stěžovatele, od které stěžovatel odvozuje své postavení rodinného příslušníka občana EU, se narodila v roce X. Stěžovatel byl dne 9. 12. 2015 řešen cizineckou policií za jednodenní nelegální pobyt, byl mu vystaven výjezdní příkaz a byla mu dána možnost opustit území České republiky bez uložení správního vyhoštění. Z cestovního dokladu stěžovatele vyplývá, že stěžovateli byl vydán dne 9. 12. 2015 výjezdní příkaz platný do 7. 1. 2016. Stěžovatel pobýval na území České republiky od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016 bez platného víza.

Nejvyšší správní soud předně posoudil napadený rozsudek z hlediska nepřezkoumatelnosti a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Jeho odůvodnění je zcela srozumitelné, jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se krajský soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Na s. 4 se krajský soud vypořádal s námitkou

nepriměřenosti použitého opatření v podobě správního vyhoštění a s námitkou délky vyhoštění, na s. 5 napadeného rozsudku se krajský soud zabýval námitkou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Na závěr odůvodnění napadeného rozsudku na s. 5 se krajský soud vyjádřil i k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu. Napadený rozsudek nevykazuje žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Námitka stěžovatele, že krajský soud nereagoval na žalobní námitky, tak není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c bod 2 (p)olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský pochybil, jestliže žalobce neposuzoval jakožto rodinného příslušníka občana EU. Podle § 15a zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění,

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

a) manžel,
b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

(2) Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo
b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

pokračování

(3) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení, nekonkretizuje však, které konkrétní podmínky splňuje proto, aby byl posuzován jako rodinný příslušník občana EU. Pouze obecně uvádí, že sdílí společnou domácnost se svými vnuky, občany ČR. Jak vyplývá ze správního spisu, své postavení odvozuje od své vnučky, občanky ČR, narozené v roce X. Na tomto místě je nezbytné poukázat na to, zákon o pobytu cizinců byl s účinností od 18. 12. 2015 novelizován zákonem č. 314/2015 Sb. kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Právní úprava § 15a zákona o pobytu cizinců rozhodná pro nyní posuzovanou věc se liší od právní úpravy účinné v předchozích letech. Konkrétně např. § 15a odst. 2 písm. b) nyní cílí na trvalý partnerský vztah, zatímco předchozí právní úprava podle § 15a odst. 3 písm. b) považovala za rodinného příslušníka občana EU i cizince, který má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců představuje transpozici čl. 3 bodu 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle kterého má hostitelský členský stát usnadnit v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah. Okruh osob, které dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců mohly být považovány za rodinného příslušníka občana EU, byl tedy širší, než jak uváděla směrnice ve vymezení okruhu oprávněných osob. (MORAVEC, Karel. *Pojem rodinný příslušník občana Evropské unie*. In: JÍLEK, Dalibor et al. *Pobyt cizinců: vybrané právní problémy II*. [online]. Brno, Kancelář veřejného ochránce práv, 2015, str. 16 a 24. ISBN 978-80-87949-19-1. Dostupné z: http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/Publikace/Pobyt_cizincu_II_2014.pdf). Dotčené ustanovení se po novele zákonem č. 314/2015 Sb. transformovalo do ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a právní úprava se tak nyní víc přiblížila znění směrnice.

Nejvyšší správní soud musí předně upozornit, že krajský soud v odůvodnění odkazuje na dotčená ustanovení podle znění předchozí právní úpravy [např. odkaz na § 15a odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců]. Rozhodnutí krajského soudu může spočívat na nesprávném posouzení právní otázky i tehdy, pokud krajský soud na zjištěný skutkový stav použije (aplikuje) jiný právní předpis, než který měl správně použít, resp. jej neaplikuje, ačkoliv tak měl správně učinit. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009 - 48). Rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, dospěl k právnímu závěru, že „(p)oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námítkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití

odpovídajícího práva byl týž.“ V nyní posuzovaném případě, kdy stěžovatel sám ani nesprávnou aplikaci právního předpisu nenamítal, má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud de facto materiálně posoudil vztah stěžovatele a jeho vnučky, občanky ČR z hlediska všech zákonných kritérií podle účinné právní úpravy. Jak již správně poznamenal krajský soud, stěžovatel není manželem, rodičem ani potomkem mladším 21 let své vnučky. Nemůže být ani závislý na výživě nebo jiné nutné péči své vnučky, neboť tato je nezletilá a v péči své matky. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že je osobou vyživovanou dcerou, nicméně jeho dcera není občankou České republiky ani občankou jiného státu Evropské unie. Ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nyní míří na trvalý partnerský vztah, přičemž je zřejmé že ani toto ustanovení nelze na stěžovatele aplikovat. Nejvyšší správní soud má proto za to, že právní závěr o tom, že stěžovatel není rodinným příslušníkem občana EU (resp. občanky ČR) je správný a tato námitka není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že probíhá další řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu s konsekvencemi pro řízení o správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud v tomto plně odkazuje na napadené rozhodnutí, neboť již žalovaná na s. 6 vypořádala tuto námitku s tím, že druhá opakovaná žádost o povolení k přechodnému pobytu ze dne 9. 11. 2015 nezakládala stěžovateli s odkazem na § 87y zákona o pobytu cizinců oprávnění k pobytu, přičemž stěžovatel v žalobě nerozporuje toto posouzení, ani nekonkretizuje, zda by probíhající řízení mělo mít nějakým způsobem vliv na zjištěnou dobu nelegálního pobytu na území ČR v rozmezí od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nepřiměřenost uloženého opatření a délky vyhoštění, a taktéž nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *(r)ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud k námitce délky a formy opatření konstatuje, že se ztotožňuje s posouzením krajského soudu, neboť délka vyhoštění 6 měsíců byla uložena v dolní hranici zákonného rozpětí, které činí tři roky, přičemž žalovaná posoudila nezbytnost uložení tohoto opatření s ohledem na to, že stěžovatel nevystoupal v době stanovené výjezdním příkazem. Délka pobytu bez víza činila pouze 5 dnů, nicméně stěžovatel byl již dne 9. 12. 2015 cizineckou policií řešen za jednodenní nelegální pobyt a byla mu dána možnost opustit území bez uložení správního vyhoštění. Stěžovatel pobýval na území České republiky od září 2013 na turistické vízum, poté v rámci řízení o žádosti povolení k přechodnému pobytu. Od začátku svého pobytu na území si musel být vědom, že v případě zamítnutí žádosti o povolení k pobytu bude povinen opustit území České republiky. Po skončení platnosti výjezdního příkazu 7. 1. 2016 stěžovatel věděl o svém nelegálním pobytu, neboť to potvrdil v rámci vyjádření účastníka řízení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře potvrdil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění v délce

pokračování

6 měsíců ve vztahu k délce nelegálního pobytu v řádu několika dnů nebo také k délce nelegálního pobytu jednoho dne, samozřejmě vždy s ohledem na další okolnosti případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55 nebo ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 Azs 22/2016 - 21). Ani v nyní posuzovaném případě ve vztahu k všem skutečnostem, které byly zjištěny ve správním řízení, neshledal Nejvyšší správní soud nepřiměřenost uloženého opatření a jeho délky.

Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Tvrzení, že napadené rozhodnutí neobsahuje posouzení aspektů, které stěžovatel v kasační vyjmenovává, není pravdivé. Žalovaná se na s. 5 napadeného rozhodnutí vyjádřila k věku stěžovatele, vazbám na území i vazbám v zemi původu. Posuzovala taktéž to, zda by na základě 6 měsíčního vyhoštění mohlo ve vztahu k dospělé dceři a vnukům dojít k nějaké změně. Žalovaná poukázala na to, že stěžovatele může do Vietnamu následovat i dcera cizince. V České republice má dcera udělený trvalý pobyt a její právo na pobyt v České republice je plně respektováno. Žalovaná vzhledem k zjištěnému stavu věci vysvětlila, proč nevyslechla dceru a vnuky. Žalovaná poukázala na to, že dcera je zletilá a ekonomicky není na stěžovateli závislá. Správní orgán zohlednil, že stěžovatel se správním orgánem spolupracoval, a z tohoto důvodu vydal rozhodnutí v dolní hranici sazby. Přihlédl k délce neoprávněného pobytu, ale i k opakovanému protiprávnímu jednání. Žalovaná tento názor správního orgánu aprobovala. Stěžovatel sice v kasační stížnosti tvrdí, že vycestování by pro něj bylo z finančního hlediska likvidační, ve správním řízení však sám potvrdil, že finanční prostředky k vycestování má. Posouzení krajského soudu k námitce nepřiměřenosti rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné, krajský soud vzal do úvahy všechny skutečnosti, které v rámci správního řízení vyšly najevo. Stěžovatel nekonkretizoval, proč by v jeho případě nebylo možné po uplynutí doby správního vyhoštění vrátit se na území České republiky, pouze obecně odkázal na správní praxi a zákon o pobytu cizinců. Rodině stěžovatele však s ohledem na jejich pobyťová oprávnění nic nebrání stěžovatele navštěvovat i ve Vietnamu.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu